

Despre flori, arbori și arbuști

Culegere de texte literare

Editura Tehno-Art

FLORI DE GRĂDINĂ

Lăcrămioare , de Passionaria Stoicescu	4
Lăcrămioare (fragment) , de Vasile Alecsandri	4
Legenda crinului	5
Busuiocul și bujorul – legendă	6
Potecuța mea dintre flori , de Eugen Jianu	7
Floricea , de Elena Dragoș	8
Florile îmi sunt surori , de Mălina Cajal	8
Garoafa , de Elena Dragoș	9
Când se trezesc florile , de Eugen Jianu	9
Trandafirul , de Emil Gârleanu	10
Trandafirul și floarea soarelui , de Eugen Jianu	11
Floarea-soarelui , de Elena Dragoș	13
Între flori , de Otilia Cazimir	13
Crizanteme , de Elena Dragoș	14
Tufănica , de Mălina Cajal	15
Flori târzii , de Elena Farago	15
Grădina mea , de Elena Dragoș	16

FLORI DE CÂMP

Legenda ghiocelului , de Eugen Jianu	16
Brândușa și ghiocelul – legendă	17
Brândușa , de Vladimir Pop Mărcanu	18
Povestea vioarei – legendă	19
Adormițele , de Lia Dracopol Fudulu	20
Păpădia , de Ion Agârbiceanu	21
A-nflorit o păpădie! , de Otilia Cazimir	26
Umbreluțe , de Passionaria Stoicescu	27
Pe câmpia verde , de George Coșbuc	27
Legenda macilor	28
Legenda cicoarei	30
Cicoarea , de Elena Dragoș	31
Farmacia din zăvoi , de Emilia Căldăraru	31

Flori mărunte din fânețe , de Emilia Căldăraru	32
Sângele voinicului , de Vladimir Pop Mărcanu	33
Garofița Pietrei Craiului , de Vladimir Pop Mărcanu	34
Floarea de colț , de Vladimir Pop Mărcanu	34
Scăiușul nemulțumit , de Lia Dracopol Fudulu	35
Brândușe , de Passionaria Stoicescu	37
Ce să fie? , de Otilia Cazimir	37

ARBORI ȘI ARBUȘTI

Mâțișorii , de Otilia Cazimir	38
Mugurelul , de Victor Sivetidis	38
Flori de soc , de Elena Dragoș	39
Salcâmii în floare , de Ion Agârbiceanu	39
Teiul , de Vladimir Pop Mărcanu	45
Salcia , de Valdimir Pop Mărcanu	46
Mesteacănul , de Vladimir Pop Mărcanu	47
Plopul , de Vladimir Pop Mărcanu	47
Stejarul , de Victor Sivetidis	48
Alunul , de Vladimir Pop Mărcanu	50
Măcieșul , de Vladimir Pop Mărcanu	50
Bradul , de Bogdan Petriceicu Hasdeu	51
Bradul (fragment) , de Vasile Alecsandri	52
Molidul , de Vladimir Pop Mărcanu	53
Frunzele , de Bogdan Petriceicu Hasdeu	54
Busola pădurii , de Passionaria Stoicescu	54
Culorile pădurii , de Passionaria Stoicescu	55
Pe toți pădurea-i ține , de Passionaria Stoicescu	57
Zăbovește și privește , de Passionaria Stoicescu	57

PLANTELE ÎN TABLOURILE MARILOR PICTORI ROMÂNI	58
--	----

GHICITORI	59
------------------	----

BIBLIOGRAFIE	62
---------------------	----

În mijlocul unei păduri se înălța odinioară un palat vechi, care aparținea Zmeului Zmeilor.

Acum însă era locuit de o vrăjitoare vestită, care înspăimântase tot ținutul. Ziua se prefăcea în șarpe sau în pasăre și numai noaptea umbla în chip de om. Dacă se apropia cineva de palat, împietrea. Vrăjitoarea aceasta fura copii. Avea mii de suflete nevinovate, prefăcute în flori.

Pe vremea aceea, doi copii fură izgoniți din casa părintească de mama lor vitregă. Bieții de ei, flămânzi și obosiți, luară drumul spre pădure. Tot mergând, se rătăciră, și, după multe umblete, văzură înaintea lor palatul.

Fetița, fără să știe al cui e, se apropie bucuroasă, dar când fu la doi pași de el se prefăcu îndată într-o floare.

În zadar se tângui micul frățior, căci vrăjitoarea rupse floarea și pieri înlăuntrul palatului.

Atunci băiatul o porni mai departe, în lumea largă, singur și abătut.

- Doamne, fie-ți milă de mine și dă-mi-o înapoi pe scumpa mea surioară! se ruga el neîncetat.

Bietul băiat, după câțva timp, flămând, izgonit de toți, se băgă argat la un cioban. Seara, când n-avea ce face, dădea târcoale împrejurul palatului, dar nu se apropia prea tare, de frică să nu pățească ce pășise surioara lui.

Când luna aluneca ușor după nori, copilul prindea să cânte din fluier copilăria lui oropsită. Ochii i se umpleau de lacrimi, când își aducea aminte de ea. Într-o noapte, obosit și cu gândul la surioara lui, adormi în pădure. Visa că rătăcise prin locuri întunecoase și că găsisse o floare foarte frumoasă, pe care rupând-o, o duse în palat. Cum atingea ceva cu acea floare, toată vrăjitoria dimprejur pieria.

Când se trezi de dimineață, începu să caute floarea. După câteva zile, obosit și flămând, o găsi. Bietul băiat râdea și plângea de bucurie, căci talmăcirea visului spunea că o va scăpa pe draga

Cum ajunse la palatul vrăjitoarei, atinse repede cu floarea cea binecuvântată floarea în care era prefăcută surioara lui și numaidecât floarea se prefăcu din nou în fetiță.

Fericiți, vrură să plece, dar, vai, poarta nu se mai deschise, era închisă pe veci.

Bietul băiat, zgâlțâi cu putere poarta, dar nu putu s-o deschidă.

În momentul acela, vrăjitoarea, auzind gălăgia, veni să vadă ce e. Cum dădu cu ochii de ei, îi prefăcu în două flori mari și albe, cu un miros îmbătător. Dar și ea pieri, căci tot farmecul se duse. Palatul se ruină și pe ziduri începu să crească iarba.

Două flori mari, albe și înalte, răsăriră lângă poarta palatului. Erau cei doi frați prefăcuți în crini.

Busuiocul și bujorul - legendă

Se spune că în vremea de demult, când bunul Dumnezeu a făcut florile pământului și le-a înzestrat cu miros și culori pe fiecare, busuiocul a fost orânduit să aibă floarea roșie și frumoasă, însă fără miros, iar pe bujor l-a dăruit cu floricele mici, albe și cu miros plăcut. Și-a început bujorul a se mândri cu mirosul său, bătându-și joc de busuioc. Și-i zicea bujorul:

- Eu sunt mai frumos ca tine! Mirosul meu place oricui. Albinele toate vin la mine, iar fetele mă poartă în cosițe, mă îngrijesc și mă sădesc în grădinițele lor, pe câtă vreme tu ești urât de toți! Mirosul tău scârbește pe oricine. Păcat de floarea-ți roșie ce ai, că nu-i bună de nimic. Eu, să am floarea ta, aș fi cel dintâi dintre flori.

S-a întristat mult busuiocul de batjocura ce-i făcea bujorul și plângând, ruga pe Tatăl-Ceresc să-l scape de bujor și de batjocurile lui.

A înțeles Preasfântul sfada iscată între bujor și busuioc și merse să-i împace spunându-i busuiocului:

- Bine, floare îndărătnică și nerecunoscătoare, de ce ești

tristă? Oare nu ești mulțumită cu zestrea ce ți-am dat?

Busuiocul îi răspunde:

- Ba nu, Doamne... dar bujorul... - și-i spuse pe rând cele ce-i zicea el și cum se mândrea cu podoaba sa.

Se mânie Dumnezeu pe mândria și îngâmfarea bujorului, zicându-i:

- Blestemat să fii! De aici înainte tu vei purta podoaba busuiocului, pe care ai nesocotit-o, ca să nu îți mai bați joc de celelalte flori.

Se spune că de atunci are busuiocul flori mici, albe și cu miros frumos, ca răsplătă a modestiei și răbdării lui. De atunci el e iubit de toată lumea, pe când bujorul, cu floarea lui roșie dar cu miros urât, nu e iubit de nimeni, crescând și stând singur în grădini.

Potecuța mea dintre flori

de Eugen Jianu

În fața casei noastre din sat, bunica își are grădinița ei de flori felurite. Din cele mai mari și din cele mai mici, mai țațoșe și mai sfioase, în toate culorile curcubeului. Vara, când sunt și eu la bunica, o ajut să le plivească, să le sape, să le ude. Neîngrijite, florile s-ar ofili și ar muri fiind năpădite de buruieni.

Bunica și-a orânduit florile în straturi despărțite prin potecuțe tivite cu iarba mătăsoasă. Mi-a cumpărat și mie o săpăligă mai mică, o lopățică și o grebluță și mi-a dat o potecuță a mea, între două straturi pe care să le îngrijesc eu. Așa i-am zis: "Potecuța mea dintre flori!"

În treaba aceasta, care nu era deloc ușoară și pe care trebuia să o fac cu multă luare aminte ca să nu rănesc florile, mi-am luat și două ajutoare: pe Ursulică și pe Iepurică; sunt ei de pluș, dar mi-a spus mie bunicul, că și lor le place, și încă tare mult, acolo, la ei în pădure, iarba fragedă. Așa că îi așez pe potecuță, le arăt cât au voie să ronțăie, iar eu și bunica, plivim.

- Nu-i așa că e bine să stai și să privești ronțăind iarbă? Ei, vă las eu acum așa fiindcă suntem mici, dar când o să creșteți, am

să vă pun la treabă!

RO

Ursulică și Iepurică stau cumiți, nu calcă și nu rup iarba și-mi promet că așa au să facă. Altfel au să rămână închiși în odaie, în raftul cu jucării.

Și, firește, acolo nu e atât de bine ca în grădina de flori a bunicii, pe potecuța mea.

Floricica

de Elena Dragoș

Stă în iarbă mica floare

Și se uită către soare.

Ca să nu stea supărată

Îi dau apă înstelată.

Ca să-i înnoiesc veșmântul,

Îi înmprospătez pământul.

Uite, parcă vrea să-i spună:

“Ești prietena mea bună”.

Florile îmi sunt surori

de Mălina Cajal

Florile îmi sunt surori

Și le sunt de ajutor:

Pentru fiecare floare

Apă torn din stropitoare.

Roz, albastre, roșii, toate

Mă așteaptă însetate.

După ce le răcoresc,

Frumusețe-mi dăruiesc.

Sugestii de texte literare:

Chipuri și culori - o mie, de Passionaria Stoicescu

Garoafa cu miros de scorțișoară
Îi dă binețe soarelui din zori
Și îmbrăcată-n proaspete culori
Surâde pe tulpina ei ușoară.

Apoi, oftând adânc, din rădăcină

Îi spune unui fluture ghiduș:

- Eram în vis, azi-noapte, balerină

Pe scena unui teatru de păpuși...

Când se trezesc florile?

de Eugen Jianu

- Gata! a spus bunicul. De acum s-a zis cu iarna. O mai răbufni ea și și-o mai încerca ea puterile, dar spor n-are să mai aibă.

- Ce bine îmi pare!

- Păi, a mai spus bunicul uitându-se lung pe geam, ar cam fi vremea să vedem ce ne fac trandafirii pe care i-am îngropat astă toamnă. Socot că ar fi vremea să-i scoatem la lumină!

Așa că am ieșit amândoi afară. În grădină, pământul era zvântat și se aburea ușor. Colțul ierbii se înfiripa văzând cu ochii. Și-un pițigoi - din cei codați și cu burtica galbenă - juca hora mare viersuind: "țin-ți-ver, țin-ți-ver, iată primăvara cea bună!"

Bunicul a dezmușuroit cu grijă o tufă de trandafir pitic. A ales o tulpină și a tăiat-o.

- Uite, vezi!? i-au dat mugurii.

Într-adevăr, mugurii din vârful mlădiței nu mai erau cafenii și mohorâți ca atunci când i-am îngropat.

- Ai grijă! Deși sunt moi, ghimpii pot înțepa. O ducem în odaie și o s-o punem într-un pahar cu apă și cu puțin zahăr. Dacă are să stea la căldură și-i mai dăm și de mâncare, o să înflorească mai repede.

La început am crezut că bunicul glumește. Cum adică să